

Специално интервю с Илья Сорокин в Москва

Текст и снимки: Андрей Мезин

Септември 2011

Начало на славни дела

Г-н Сорокин се съгласи да даде интервю с не много голямо желание – все повтаряше, че още не му е време да се отдава на спомени и е малко рано да прави равностметки. Ние разбрахме, че действително не е време, че поредната „Олдтаймер-галерия“ ни притиска, че сега е най-горещото време за организаторите на това най-голямо изложение на ретро автомобили в Русия, където „ден година храни“. И все пак за човек, който живее с миналото, както понякога казва за себе си г-н Сорокин, да се впуснеш в носталгично плаване, е наистина непреодолимо изкушение...

„Помниш ли как започна всичко?“

Разбира се, че помня... Още не съм на сто години... Пък и някога, когато забравя всичко, снимките ще ми подскажат и ще ми припомнят какво е било. Първото изложение е като да целунеш лъвица за първи път – готвиш се дълго, вълнуваш се, много се страхуваш, а резултатът е нулево удоволствие. Затова пък колко има да си спомняш!...

Старото желязо винаги ме е вълнувало, още от детските си години не съм пропускал нито един „парад на автомобилите старини“, както тогава го наричаха. И в парка „Горки“, и на „ВДНХ“. Като хлапе даже на оградите се катерех, късах си панталоните, за да мога по-добре да разгледам тези разкошни коли. „Шик, блясък, красота“ - това поначало ме привличаше, разбира се. Разбирането за уникалността и историческата ценност дойде доста по-късно заедно с топлината на дървено торпедо и миризмата на изтърканата кожа... А пък хората покрай тези коли тях и онези от преди ми се струваха като от друга планета. Със своите очила-„консерви“, кожени каски и дълги кожени ръкавици... Тогава и не мислех, че ще дойде време, когато много от тях ще ми станат лични приятели. Още по-малко мислех, че някога ще мога сам да организирам подобни изложения.

Много от тези хора вече си отидоха. Кои в почтена възраст като „чичо Саша“ Ломаков или Юрий Петрович Алексин, а кои – съвсем млад като Игор Вейн или Александър Татарски... От тях останаха само снимки, добрите или критични думи, които някога са казали за нашите паради и, разбира се, автомобилите им... Тези, на които те бяха подарили втори живот, тези, в които бях вложили душата си, тези, които винаги ще съхраняват в себе си тяхната топлина. Голямо щастие е, че в началото на своя път имах възможност много да общувам с тези изключителни хора. Те, както и много други, намиращи се днес в добро здраве ветерани, помогнаха на изложбата в първия, най-сложен етап от нейното формиране и развитие, помогнаха ѝ да стане това, което е днес – общопризнато място за все-

ки, които не е равнодушен към „автостарината“. Затова „Олдтаймер-галерия“ в никакъв случай не е моя изложба; тя е изцяло наша!..

Когато падна Стената

Първо, неправилно се казва, че Стената е „паднала“. Беше позволено тя да бъде разрушена, а това, съгласете се, съвсем не е едно и също... Е, добре, нека да кажем „когато Стената вече я нямаше“.

Някъде в началото и средата на 90-те години хората започнаха по малко да пътуват и в Европа, и по-далече. Пристигаха, както се казва „да покажат себи си и да видят другите“. За нас тогава всичко беше ново. Всеки търсеше там нещо свое, което му липсваше в родината. Много добре помня как, бидейки в немския град Вупертал / между другото знаменит с висящата си железопътна линия, построена още през 19-ти век/, влязох в едно антикварно магазинче и попитах за старинни автомобилни инструменти и крикове – предмет на тогавашния ми интерес и възжеление. Много доброжелателно ми обясниха, че не съм попаднал на правилното място и подробно ми разказаха-подказаха къде би трябвало да търся подобни неща.

И ето че вече с една кола под наем с малкия си син пътувам за Холандия, за град Утрехт на грандиозното Vehicle Show. Синът ми и до днес си спомня как на автомагистралата, както се движехме с една госта прилична скорост, нашият опел „хвана“ със предното си стъкло птица. Той тогава госта се поизплаши...

Изложбата там, разбира се, ми направи огромно впечатление. Преди всичко с това, че за разлика от съветските ретро-паради от 70-80-те години /които между другото през 90-те години спряха да се провеждат/, на Vehicle Show публиката не беше дошла с празни ръце. Всеки от присъстващите имаше някакво увлечение, имаше си някаква задача и делово издирваше нещо в „развалините“. Хората обсъждаха нещо с хазартен плам, съветваха се, пазаряха се, споделяха опита си. Под свода на изложбения павилион цареше глъч. Атмосферата беше делова и едновременно с това празнично възбудена. Освен великолепите автомобили в изложбената зала присъстваше и група съпътстващ автомобилни антиквариат, както и резервни части и облекла от онези времена. Беше странно и необичайно, че всички тези на пръв поглед музейни ценности се продаваха и купуваха просто така.

Именно тогава за първи път си зададох въпросите: защо в Русия няма такава изложба, би ли имала успех тя у нас, какво аз, ако съм организатор на такова събитие, бих прекопирал от холандците и какво бих направил по мой начин, по-добре от тях?

Летете, соколи, към мен в „Соколники“!..

Теорията се въплъти в практика през 2002 година в „Соколники“. Това все още не беше пълноценна „Олдтаймер-галерия“ във вида, в който сме свикнали да я виждаме днес. Това беше неголяма, но вече напълно самостоятелна експозиция в рамките на друга автомобилна изложба. Експонатите тогава наброяваха не повече от 15 бройки, бяха ги докарали хора, които познавах добре и отблизо. Може да се каже, че това си беше една малка клубна сбирка. Още на тази първа изложба обаче бяха представени „в миниатюра“ всички основни раздели на едно подобно шоу – и рес-

От 3003 година

07 март 2005 година

от 2005 година

от 2005 година

От колекцията на Хромов, 2005 година

06 септември 2005 година

Opel P4 на Андрей Мезин- 2007 г. (А/М-бр 88)

тавращия в различните ѝ направления /от двигатели до купета/салони/, и специални инструменти, и литература, и всевъзможни играчки-макети на различни автомобили... Дори конференцията по проблемите на застраховането на ретро-автомобилите мина доста оживено. Но най-главното – изложбата предизвика огромен интерес от страна на публиката и като следствие от това – добро настроение и ентузиазъм у участниците. Това беше много полезно и приятно и за нас, организаторите – нали ако участниците са доволни, те ще дойдат при нас и догодина. Не само успешни продажби, но и поръчки за бъдещи реставрации, и полезни контакти, и внимание от страна на журналистите – всичко това дава „Олдтаймер-галерия“ на участниците в нея. Много от тях започнаха оттук своя възход в ретро-движението. Ветераните на тази първата изложба и до днес си я спомнят с удоволствие.

През следващите години провеждахме изложби отново и в „Соколники“, и в „Експоцентър“ на Красная пресня, и накрая в „Крокус Экспо“, където изложението се организира за първи път през 2005 година.

Покоряване на върховете

Още на първите изложения имаше експонати, които караха сърцето на познавача да бие луко и с всяка следваща изложба вдигаме планката. Много добре помня какъв шум вдигна появянето на „Олдтаймер-галерия“ на нещо като карета или каляска с марката „Холцман“, производство 1902 г. с ремъчен привод и ръкохватка. Вместо волан – квинтесенция на автомобилния анахронизъм от работилницата на Вячеслав Лен. След това дойде ред на „Крилата на чайката“ – без този разкошен мерцедес е немислимо нито едно ретро изложение. Това е истинско възплъщение на спортния и гламурен дух на началото на 60-те. Показването на този родстер на изложението от Chromov Collection отбеляза нов етап в последното.

март 2007 година- 5 броя ЗИС 110 в една редица

Готови нови иавтентични части за всякакви автомобили

Започнаха да ни възприемат сериозно в чужбина, появиха се и чуждестранни участници. А и ние разбрахме, че вече сме пораснали. А колекцията от три червени алфа-ромео от Музея на техниката на Вадим Задорожни! А двете испано-сюизи в една и съща зала – не всяко чуждестранно шоу може да се похвали с това! А култовия 500K – компресорен мерцедес с изключително красива каросерия „Special Rodster“! Не питайте какво следва по-нататък и не ме уговаряйте – все едно – няма да подвигна завесата. Не искам да разваля ефекта. Новите неща трябва да се видят в залата, тържествено, в целия им блясък, да ахнеш и да се свлечеш на пода... На всяка изложба имаше

„диаманти“ и такива непременно ще има и на следващата, която ще бъде вече 18-та поред.

Напред и нагоре!

Представете си, че пътувате в планината на велосипед. Докато въртите педалите, се движите напред, но ако спрете да въртите, ще паднете. Е, може би не веднага, за кратко ще продължите да се движите по инерция, но скоро непременно ще паднете. По същия начин и ние не бива да стоим на едно място. След като сме решили да се занимаваме с изложбен бизнес, ние сме се обrekli на вечно движение – напред и нагоре! Трябва постоянно с нещо да учудваме, да откриваме нови граници и аспекти на Историята на автомобилите. Затова и темата на последното ни изложение беше „75 автомобили на вождове“ – от Ленин до Медведев. На изложението пък през септември цялото внимание ще бъде съсредоточено върху 50-те автомобили-самоделки /самоделни автомобили/, които талантливи хора са направили за себе си и за приятелите си в средата на миналия век. Сред цялото това многообразие от „механична графомания“ се появяват истински шедьоври, които в голяма степен изпреварват времето си – амфибии, миниванове, гран-туризми... Те дори и сега поразяват въображението, а представете си колко фантастично изглеждало всичко това през 60-годишния в СССР! На следващото изложение, което ще се открие на 8 март 2012

година, т.е. на Международния ден на жената, ще проведем изискан конкурс за елегантност, като ще се постараем да свържем автомобилите и модата.

Ще се „клубираме“

Новостите на 18-то изложение ще са много – половината от залата ще бъде заета от автомобилните клубове. Ще видим какво ще излезе от това и дали този формат ще стане традиционен за „Олдтаймер-галерия“. Засега всичко се развива в позитивна насока – членовете на клубовете получиха възможност да изявят своята фантазия и креативност при подготовката на стендовете. Някои ще представляват запусъло ранчо, други „drive-in“ кино или стрийт-рейсърски ралита. Посетителите пък ще могат да видят около сто автомобила, които нито веднъж досега не са били показвани в комерсиалната част на изложението.

Накрая бих искал да пожелая нещо на българските колеги, колекционери, реставратори, читатели на списанието... Приятели, помнете, че всички тези разкошни лимузини, кабриолети и ландолети, колкото и уникални да са, в крайна сметка те са само желязо. Душа им вдъхвате именно вие – завладените от тях, увлечените, забележителните хора! Оставете си винаги такива – талантливи и сърчни, с вкус към живота, умеещи както да работят усилено, така и да почиват „с пълна пара“! Желязата ви всичко най-хубаво!